

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 113.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001351392/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

før hun blev voksen! — Nu syntes han, at hans første Barndom var den eneste Tid, der gjaldt. Det var en virkelig Verden, og han stod her midt i den!

Han syntes, han vilde kjende al Ting her, men han kunde ikke huske noget bestemt Navn mere at spørge om.

«Hvad er det for en Flod, som løber her langs med Vejen?» sagde han.

«Det er Hörsel, — den løber ud til Werra.»

Det var jo, som hun vidste, hvad han tænkte paa; det var, som om alle saa maatte vide det her og leve i de samme Tanker!

Ja, han gik i Vest, og Vandet løb samme Vej. Fra Hörselbjærget løb alt Vandet imod Vest, havde hans Fader sagt.

«Kommer den saa tilsidst til Weser?»

Det vidste hun ikke.

Han havde jo spurgt sin Fader, om Weser da var meget større end Elben. Aa, det var den Aften, da hans Fader havde sagt, at han kunde holde op med at give Gjederne Melbolter, for det hjalp ikke noget. — Det var ikke fra den gode Tid, det var efter at Walter var druknet og efter den Tur i Sankt Jørgens Kirken, men det var dog saa kort efter den gode Tid, — det var, ligesom det med Hörsel ogsaa hørte derhen, det havde netop saadan en sær Glans, fordi det Gode da lige var gaaet ned, — ligesom Solen nu var ved det.

Han sagde Farvel til den lille Pige, og da han var gaaet et Par Skridt, gav hun sig til at kaste Snebolde efter ham. Han truede ad hende, hun lo, og saa skiltes de.

Men da han var gaaet nogen Tid, saae han langt forude og højt over de mørke Bjærgaase en mægtig stor Borg, et rigtigt Slot, helt rødt af Solen endnu, — ja, det var da vist mange Gange større end Slottet i Mansfeld. — Men det maatte jo være Wartburg — det høje Taarn der midt paa — efter hans Moders Beskrivelse. Der kunde da ikke være noget skjønnere til. Hvad skulde han gjøre andet end at bede, — og han bad til den hellige Anna, fordi hun var hans Moders Helgeninde, og hun havde jo sagt til ham, at han ikke maatte glemme — —

Det var helt taaget og dunkelt nede i Dalen omkring ham, og Borgen deroppe var ildende rød, Solen glimrede i Ruderne. —

Han bad til den hellige Anna, at hun dog vilde give